

روایت

رونالدو باز هم تاریخ ساخت

مأموریت بعدی، نبرد بزرگ با اسپانیا

کریستیانو رونالدو بار دیگر ثابت کرد که حتی در ۴۱ سالگی نیز می‌تواند در بزرگ‌ترین صحنه فوتبال جهان تاریخ‌ساز باشد. ستاره و کاپیتان تیم ملی پرتغال در پیروزی ۲بریک تیمش مقابل کرواسی در مرحله یک‌شانزدهم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، نه تنها با یک گل سرنوشت‌ساز پرتغال را راهی مرحله بعد کرد، بلکه چندین رکورد مهم را نیز به نام خود ثبت کرد.

اکنون پرتغال باید در یکی از حساس‌ترین دیدارهای جام جهانی برابر اسپانیا قرار بگیرد؛ مسابقه‌ای که تقابل دوباره کریستیانو رونالدو و لامین یامال، دو ستاره با ۲۳ سال اختلاف سنی، را رقم خواهد زد.

نخستین گل در مراحل حذفی

رونالدو در دقیقه ۶۸ دیدار برابر کرواسی از روی نقطه پنالتی دروازه حریف را باز کرد و بازی را به تساوی کشاند؛ گلی که مسیر بازگشت پرتغال را هموار کرد و در نهایت با گل پیروزی بخش گونسالو راموس، شاگردان زورنو مارتینس به مرحله یک‌هشتم نهایی صعود کردند. این گل از چند جهت اهمیت ویژه‌ای داشت. رونالدو سرنوشت‌ساز پس از شش دوره حضور در جام جهانی، نخستین گل خود در مراحل حذفی این رقابت‌ها را به ثمر رساند. او پیش از این، در هشت مسابقه حذفی جام جهانی نه موفق به گلزنی شده بود و نه پاس گل داده بود. آماری که همواره یکی از معدود نقاط ضعف کارنامه درخشانش او محسوب می‌شد.

رکوردهایی که شکسته شدند

گل برابر کرواسی، رونالدو را به سن‌ترین گلزن تاریخ مراحل حذفی جام جهانی تبدیل کرد. او در سن ۴۱ سال و ۱۴۷ روز موفق به گلزنی شد و رکورد جدیدی را به ثبت رساند. تنها بازیکنی که در مجموع مسابقات جام جهانی در سنی بالاتر گل زده، راجر میلا، اسطوره فوتبال کامرون، است که در ۴۲ سالگی موفق به گلزنی شده بود.

این گل همچنین چهارمین گل رونالدو از روی نقطه پنالتی در تاریخ جام جهانی بود. او با این گل در کنار لیونل مسی، گابریل باتیستوتا، اوزه‌بیو و راب رنستریبک قرار گرفت و تنها هری کین با پنج گل پنالتی آماری بهتر از او در تاریخ جام جهانی دارد. رونالدو همچنین تعداد گل‌های خود در جام جهانی را به ۱۱ رساند و همچنان تنها بازیکن تاریخ فوتبال است که در شش دوره مختلف جام جهانی موفق به گلزنی شده است.

شبی احساسی برای کاپیتان پرتغال

این مسابقه تنها از نظر فوتبالی برای رونالدو اهمیت نداشت. دیدار با کرواسی همزمان با نخستین سالگرد درگذشت دیوگو ژوتا، مهاجم فقید پرتغال و باشگاه لیورپول، برگزار شد.

پس از پایان مسابقه، رونالدو با در دست گرفتن پیراهن شماره ۲۱ ژوتا در عکس یادگاری تیمی حاضر شد و توانست احساسات خود را پنهان کند. او پس از بازی گفت بازیکنان پرتغال پیش از مسابقه درباره هم‌تیمی فقیدشان صحبت کرده بودند و این پیروزی را به یاد او به دست آوردند.

تصمیم جسورانه مارتینس

یکی از اتفاقات غیرمنتظره مسابقه، تعویض رونالدو در دقیقه ۸۱ بود؛ تصمیمی که بسیاری انتظارش را نداشتند. روبرتو مارتینس در حالی کاپیتان تیمش را از زمین بیرون کشید که پرتغال همچنان برای رسیدن به گل برتری تلاش می‌کرد. با این حال، این تصمیم نتیجه داد. گونسالو راموس که جانشین رونالدو شده بود، با ضربه سر روی ارسال رافائل لیاثو گل پیروزی پرتغال را به ثمر رساند و بار دیگر نشان داد می‌تواند در کنار رونالدو، مهره‌ای تعیین‌کننده برای تیم ملی کشورش باشد. در سوسی مقابله، این شکست احتمالاً پایان دوران حضور لوکا مودریچ در جام جهانی بود. ستاره باتجربه کرواسی که تیمش را در سال ۲۰۱۸ به فینال و در سال ۲۰۲۲ در نیمه‌نهایی رسانده بود، احتمالاً آخرین بازی خود را در این رقابت‌ها انجام داد. زلاتکو دالیچ، سرمربی کرواسی، نیز پس از مسابقه با ناراحتی از پایان تلخ دوران حضور مودریچ در جام جهانی سخن گفت.

نبرد بزرگ با اسپانیا و یامال

پرتغال حالا باید در مرحله یک‌هشتم نهایی مقابل اسپانیا قرار بگیرد؛ دیداری که تکرار فینال لیگ ملت‌های اروپا ۲۰۲۵ خواهد بود. آخرین تقابل دو تیم با تساوی ۲بر۲ به پایان رسید و اسپانیا در ضربات پنالتی به قهرمانی رسید. در آن مسابقه رونالدو یکی از گل‌های پرتغال را به ثمر رساند. این بار نگاه‌ها علاوه بر رقابت دو تیم، به جدال دو نسل فوتبال نیز خواهد بود؛ کریستیانو رونالدو ۴۱ ساله برابر لامین یامال ۱۸ ساله، ستاره جوان اسپانیا که نخستین گل جام جهانی خود را در این دوره به ثمر رسانده است. برای رونالدو که بارها اعلام کرده جام جهانی ۲۰۲۶ آخرین حضورش در این رقابت‌ها خواهد بود، این مسابقه شاید مهم‌ترین گام در مسیر دستیابی به تنها جام بزرگی باشد که هنوز در کارنامه پرافتخار او دیده نمی‌شود؛ قهرمانی جهان. اکنون همه نگاه‌ها به دالاس دوخته شده است؛ جایی که اسطوره پرتغالی نیاز دیگر فرصت دارد فصل تازه‌ای به کتاب رکوردهای بی‌پایان خود اضافه کند.

آیا ترس قدیمی رؤیای قهرمانی را نابود می‌کند؟

انگلیس با توخل هم تغییر نکرده

انگلیس هنوز یکی از مدعیان جدی قهرمانی جام جهانی ۲۰۲۶ است، اما اگر قرار باشد بار دیگر همه چیز به درخشش هری کین یا جود بلینگهام وابسته باشد، مسیر رسیدن به جام بسیار دشوار خواهد شد

تغییر در زمین مسابقه منجر نشده است. سبک بازی، احتیاط بیش از حد و اتکالی افراطی به مهره‌های کلیدی، همان ویژگی‌هایی است که سال‌ها منتقدان از آن گلایه داشتند.

درس‌هایی که گرفته نشد

عملکرد انگلیس در پیرو ۲۰۲۴ نیز شباهت زیادی به شرایط فعلی داشت. آن تیم تا فینال پیش رفت، اما تقریباً در هیچ مسابقه‌ای نمایش قانع‌کننده‌ای ارائه نکرد. پیروزی مقابل اسلواکی با گل دیرهنگام جود بلینگهام، عبور از سوئیس در ضربات پنالتی و برد برابر هلند با گل دیرهنگام اولی وانکنیز، همگی نشان می‌دادند که انگلیس بیش از آنکه تیمی برتر باشد، با لحظات درخشانش ستاره‌هایش زنده مانده است. حتی در فینال برابر اسپانیا نیز انگلیس زمانی که بازی با تساوی دنبال می‌شد، به جای افزایش فشار، عقب‌نشست و ابتکار عمل را کاملاً در اختیار حریف قرار داد. آمار عملکرد این تیم نشان می‌دهد تغییر سرمربی هنوز نتوانسته شخصیت فوتبالی سه شیرها را متحول کند. انگلیس همچنان بیش از آنکه به یک ساختار هجومی منسجم متکی باشد، چشم به درخشش ستاره‌هایش دوخته است.

گزارش یک

پیروزی ۲بریک انگلیس مقابل کنگو در مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، در ظاهر یک نتیجه امیدوارکننده برای سه‌شیرها بود. هواداران پس از سوت پایان با شور و هیجان ورزشگاه آتلانتا را ترک کردند و شعار «فوتبال دوباره به خانه برمی‌گردد» سر دادند؛ شعاری که سال‌هاست در فوتبال انگلیس تکرار می‌شود. اما پشت این پیروزی، واقعیتی نگران‌کننده پنهان شده است، واقعیتی که نشان می‌دهد با وجود حضور توماس توخل روی نیمکت، بسیاری از مشکلاتی که در دوران گرت ساوت‌گیت وجود داشت، همچنان پابرجاست. در نگاه نخست، انگلیس همچنان یکی از مدعیان قهرمانی به نظر می‌رسد؛ تیمی که تنها چهار برد تا فتح جام فاصله دارد. اما بررسی عملکرد این تیم نشان می‌دهد تغییر سرمربی هنوز نتوانسته شخصیت فوتبالی سه شیرها را متحول کند. انگلیس همچنان بیش از آنکه به یک ساختار هجومی منسجم متکی باشد، چشم به درخشش ستاره‌هایش دوخته است.

سایه ساوت‌گیت

انتخاب توخل پس از پایان دوران ساوت‌گیت با این امید همراه بود که فوتبال محافظه‌کارانه انگلیس جای خود را به سبکی جسورانه‌تر بدهد. بسیاری انتظار داشتند مربی آلمانی با سابقه موفق در فوتبال باشگاهی اروپا، از ظرفیت بالای نسل طلایی انگلیس استفاده کند و تیمی تهاجمی‌تر بسازد. اما دیدار برابر کنگو یادآور بسیاری از مسابقات دوران ساوت‌گیت بود؛ مسابقاتی که انگلیس مالکیت توخل را در اختیار داشت، اما در خلق موقعیت‌های خطرناک دچار مشکل می‌شد و در نهایت با درخشش یک یا دو ستاره از شکست فرار می‌کرد. در واقع، تغییر روی نیمکت هنوز به

کنگو و زنگ خطر تکراری اگرچه انگلیس در نهایت مقابل کنگو به پیروزی رسید، اما روند مسابقه چندان امیدوارکننده نبود. سه‌شیرها بازی را با اشتباهات متعدد آغاز کردند، ریتم مناسبی در پاسکاری نداشتند و خیلی زود روی یک ضدحمله گل نخست را دریافت کردند.

حتی پس از عقب‌افتادن نیز تغییر محسوسی در جریان بازی دیده نمی‌شد. تیم توخل همچنان با احتیاط حمله می‌کرد و تا دقایق پایانی نتوانست فشار مستمری روی دروازه حریف ایجاد کند. کنگو حتی این فرصت را داشت که اختلاف را به دو گل افزایش دهد، اما ضربه یوان

ویسا به تیردروازه برخورد کرد. در بخش هجومی نیز خلاقیت انگلیس محدود بود. مارکوس رشفورد اگرچه تحرک زیادی داشت، اما در تصمیم‌گیری نهایی موفق عمل نکرد. نونئی مادونکه بارها حرکات مشابهی انجام داد و الیوت اندرسون نیز در میانه میدان نتوانست نقش مؤثری ایفا کند. جالب اینکه از میان بازیکنان انگلیس، ازری گونسا، مدافع میانی تیم، بیشترین پاس رو به جلو را ثبت کرد؛ آماری که به خوبی ضعف بازی‌سازی این تیم را نشان می‌دهد.

باز هم به کین و بلینگهام توجه ویژه‌ای می‌شود. کین در نهایت این هری کین بود که با دو گل خود انگلیس را از شکست نجات داد و بار دیگر نقش ناچی را ایفا کرد. اما همین موضوع بزرگ‌ترین دغدغه توخل محسوب می‌شود. انگلیس تاکنون هشت گل در جام جهانی به ثمر رسانده که هفت گل از آن توسط هری کین و جود بلینگهام ثبت شده است. تنها گل دیگری که مارکوس رشفورد در دقایق پایانی

ارسال‌های متعدد از جناحین و امید بستن به قدرت تمام‌کنندگی هری کین، شاید برابر تیم‌هایی مانند کنگو جواب بدهد، اما مقابل قدرت‌های بزرگ فوتبال جهان کافی نخواهد بود.

فلسفه توخل بر نظم دفاعی، جلوگیری از ضدحمله و استفاده از ویدنگ‌های سرعتی استوار است؛ موضوعی که حتی باعث شد بازیکنانی مانند فیل فودن، کول پالمرو و ترنت الکساندر آرنولد جایی در فهرست نهایی تیم نداشته باشند. از نگاه سرمربی آلمانی، ریسک استفاده از بازیکنان خلاق یا نبود بلینگهام وابسته باشد، ممکن است تعادل تیم را برهم بزند.

انگلیس هنوز یکی از مدعیان جدی قهرمانی جام جهانی ۲۰۲۶ است، اما اگر قرار باشد بار دیگر همه چیز به درخشش هری کین یا جود بلینگهام وابسته باشد، مسیر رسیدن به جام بسیار دشوار خواهد شد. سه‌شیرها برای پایان دادن به شش‌دهه ناکامی، بیش از هر چیز باید از سایه ترس و محافظه‌کاری تاریخی خود خارج شوند؛ در غیر این صورت، تغییر سرمربی نیز تفاوت‌چندانی در سرنوشت این تیم ایجاد نخواهد کرد.

ارسال‌های متعدد از جناحین و امید بستن به قدرت تمام‌کنندگی هری کین، شاید برابر تیم‌هایی مانند کنگو جواب بدهد، اما مقابل قدرت‌های بزرگ فوتبال جهان کافی نخواهد بود.

فلسفه توخل بر نظم دفاعی، جلوگیری از ضدحمله و استفاده از ویدنگ‌های سرعتی استوار است؛ موضوعی که حتی باعث شد بازیکنانی مانند فیل فودن، کول پالمرو و ترنت الکساندر آرنولد جایی در فهرست نهایی تیم نداشته باشند. از نگاه سرمربی آلمانی، ریسک استفاده از بازیکنان خلاق یا نبود بلینگهام وابسته باشد، ممکن است تعادل تیم را برهم بزند.

ذهنیتی که تغییر نکرده است

در نهایت شاید بزرگ‌ترین مشکل انگلیس نه تاکتیک باشد و نه کیفیت بازیکنان؛ بلکه ذهنیتی است که سال‌ها همراه این تیم بوده است.

کالبدشکافی فروپاشی سنگال و بازگشت تاریخی بلژیک

۴۰ دقیقه سرنوشت‌ساز!

سوزه

شاید هیچ‌کس در ورزشگاه سیاتل تصور نمی‌کرد یکی از عجیب‌ترین بازگشت‌های تاریخ جام جهانی تنها در چند دقیقه رقم بخورد. سنگال تا دقیقه ۸۴ با دو گل از بلژیک پیش بود و خود را در آستانه صعود به مرحله یک‌هشتم نهایی می‌دید، اما پایان مسابقه به کابوسی فراموش‌نشده برای بازیکنان آفریقا و جشنی تاریخی برای شیاطین سرخ تبدیل شد.

بلژیک که در این جام برخلاف نسل طلایی گذشته خود جزو مدعیان اصلی محسوب نمی‌شد، تا اواسط نیمه دوم تیمی سردرگم و پراشتباه نشان می‌داد. تصمیم‌های رودی گارسیا، سرمربی این تیم، حتی برای رسانه‌های بلژیکی نیز عجیب بود. او در دقیقه ۵۶ دو مهره مهم خود یعنی کوین دی‌بروینه و ژریمی دوکو را از زمین بیرون کشید؛ تعویض‌هایی که با اعتراض دوکو و تعجب خبرنگاران همراه شد.

همزمان، تنش درون زمین نیز افزایش یافته بود. یوری تیلمانس و لئاندرو تروسارد در جریان وقفه نوشیدن آب با یکدیگر درگیر شدند و روملو لولاکو مجبور شد برای آرام کردن آنها وارد عمل شود. با این حال، گارسیا پس از بازی این اتفاق را نشان‌های از زنده بودن روحیه تیمش دانست و گفت بازیکنانش به‌شدت تشنه بازگرداندن نتیجه بودند. سرمربی بلژیک معتقد بود مشکل اصلی تیمش از دست دادن آسان مالکیت توپ است. ورود نیکولا راسکین، دودی لوکباکیو و دی‌گو موریرا، تعادل خط میانی را تغییر داد و بلژیک رفته‌رفته کنترل بازی را در اختیار گرفت؛ هرچند تا دقایق پایانی همچنان خطر چندانی روی دروازه سنگال ایجاد نکرده بود.

در سوسی مقابل، سنگال با آرامش بازی را مدیریت می‌کرد و هوادارانش در سکوها خود را برای جشن صعود آماده کرده بودند. اما همان اتفاقی رخ داد که گارسیا پیش از مسابقه پیش‌بینی کرده بود: عقب‌نشینی بیش از حد برای حفظ نتیجه.

به گفته گارسیا، تیم‌های آفریقایایی در دقایق پایانی گاهی ساختار تاکتیکی خود را از دست می‌دهند و سنگال نیز دقیقاً همین اشتباه را مرتکب شد. شاگردان پاپ نیاو پس از برتری دو بر صفر، بیش از حد به دفاع روی آوردند و همین موضوع فرصت بازگشت را در اختیار بلژیک قرار داد. در فاصله تنها ۱۵ثانیه، همه چیز تغییر کرد. ابتدا روملو لولاکو یکی از گل‌ها را جبران کرد و سپس اشتباه مرگبار موری دیو، دروازه‌بان جانشین سنگال، هنگام خروج از دروازه روی ارسال تروسارد توپ را مقابل پای تیلمانس قرار داد تا بازی در عرض کمتر از سه دقیقه به تساوی کشیده شود. جالب اینکه تیلمانس و تروسارد که دقایقی قبل با یکدیگر مشاجره کرده بودند، پس از گل دوم در آغوش هم شادی

محسوب می‌شود. نویر که در قهرمانی آلمان در جام جهانی ۲۰۱۴ نقشی اساسی داشت، در سال‌های اخیر نیز با وجود مصدومیت‌های متعدد، همچنان یکی از ارکان اصلی تیم بود. خداحافظی نویر، پایان یک دوران باشکوه برای فوتبال آلمان است. او در جام جهانی ۲۰۲۶ نیز با وجود سن بالا، نمایش‌های قابل قبولی داشت، اما نتوانست تیم را از این ناکامی نجات دهد.

آینده مبهم آلمان؛ تغییرات اساسی در راه است؟

به نظر می‌رسد مشکل آلمان فقط به مربی ختم نمی‌شود. این تیم به تغییرات اساسی‌تری در ساختار، نیروی انسانی و فلسفه فوتبال نیاز دارد. ناگلزمن در حالی می‌رود که نتوانست تیمی متحد و منسجم بسازد و نسل جدید بازیکنان آلمانی همچنان نتوانسته‌اند جای خالی ستاره‌های سابق را پر کنند. با کناره‌گیری ناگلزمن، حالا فدراسیون فوتبال آلمان باید به دنبال جانشینی باشد که بتواند این تیم را از بحران عمیق خارج کند. اما تغییرات احتمالی در سطح مدیریتی و ساختاری نیز ممکن است هزینه‌های زیادی برای فدراسیون داشته باشد.

آلمان در بحران، جست‌وجو برای هویت گمشده

آلمان، پرافتخارترین تیم اروپا از نظر تعداد قهرمانی در جام‌های جهانی، حالا سه دوره متوالی است که نتوانسته به مرحله یک‌هشتم نهایی برسد. نسل طلایی که در سال ۲۰۱۴ به قهرمانی رسید، اکنون به پایان راه خود نزدیک می‌شود و جانشینان همچنان در یافتن هویت خود ناکام مانده‌اند. کناره‌گیری ناگلزمن، خداحافظی نویر و ناکامی در بزرگ‌ترین رویداد فوتبال جهان، همگی نشان از یک پایان تلخ دارند؛ اما آیا این پایان، آغازی بر یک دوره جدید و موفق خواهد بود؟ پاسخ این سؤال به تصمیمات فدراسیون فوتبال آلمان و توانایی جانشین ناگلزمن در بازسازی این تیم بستگی دارد. چالش‌های پیش رو برای فوتبال آلمان، بزرگ‌تر از همیشه است.

سومین ناکامی پیاپی و خداحافظی تلخ مانوئل نویر

پایان کار ناگلزمن در آلمان

اتفاق روز

یولیان ناگلزمن، سرمربی ۲۸ ساله تیم ملی آلمان، چهار روز پس از حذف تلخ این تیم در مرحله یک‌شانزدهم نهایی جام جهانی مقابل پاراگوئه، از سمت خود کناره‌گیری کرد. آلمان در ضربات پنالتی ۴-۳ شکست خورد؛ اولین باری که این تیم در تاریخ جام جهانی در ضربات پنالتی مغلوب می‌شد، در حالی که قبلاً هر چهار بار موفق به پیروزی در این شرایط شده بود. این سومین جام جهانی پیاپی است که آلمان نمی‌تواند به مرحله یک‌هشتم نهایی برسد و بحرانی عمیق را در فوتبال این کشور نمایان می‌کند.

پایان یک دوره با طعم ناکامی

ناگلزمن که در سپتامبر ۲۰۲۳ جای هانسلی فلیک را روی نیمکت تیم ملی آلمان گرفته بود، پیش از حذف مقابل پاراگوئه گفته بود که قصد استعفا ندارد و ادامه کارش به تصمیم فدراسیون بستگی دارد؛ «من کنار نمی‌روم. اگر فدراسیون بخواهد، می‌مانم، اما می‌دانم این دنیای فوتبال چطور کار می‌کند.» با این حال، برنند نویندورف، رئیس فدراسیون فوتبال آلمان، اعلام کرد که نمی‌تواند پس از چنین شکست بزرگی، همه چیز را مثل قبل ادامه دهد. او گفت باید بررسی شود چرا تیم نتوانسته کیفیت واقعی خود را نشان دهد و چرا انتظارات هواداران برآورده نشده است. نهایتاً ناگلزمن با تشخیص این‌فصل، تصمیم به کناره‌گیری گرفت.

عملکرد ضعیف در جام جهانی؛ سبکی بدون هویت

تحلیل‌های کارشناسی نشان می‌دهد که این اتفاق چندان غیرمنتظره نبود. ناگلزمن در دو سال و نیم حضور روی نیمکت آلمان، نتوانست سبک مشخصی به تیم تزریق کند. آلمان در جام جهانی ۲۰۲۶ نه تنها فوتبال قابل قبولی ارائه نداد، بلکه پیشرفت محسوسی در برابر کنگو نداشت. ضعف‌های قبلی تیم نه تنها برطرف نشدند، بلکه در بسیاری از موارد بدتر هم شدند. تیم آلمان در این دوره از مسابقات، هیچ هماهنگی تاکتیکی مشخصی نداشت و بازیکنان بزرگ آن، از جمله جمال موسیالا و فلورین ریترز، نتوانستند تأثیرگذاری لازم را داشته باشند. خط دفاعی نیز مانند گذشته آسیب‌پذیر بود و دروازه‌بان‌های جوان نتوانستند جای خالی مانوئل نویر را پر کنند.

خداحافظی تلخ مانوئل نویر؛ پایان یک دوران باشکوه

بلافاصله پس از حذف آلمان، مانوئل نویر، دروازه‌بان ۴۰ ساله و کاپیتان تیم ملی، اعلام کرد که برای همیشه از فوتبال ملی خداحافظی می‌کند. او با ۱۲۸ بازی ملی، یکی از بزرگ‌ترین دروازه‌بان‌های تاریخ فوتبال آلمان و جهان